

«Έν» νέο ελληνικό έργο στο θέατρο 'Αργυροπούλου

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΕΣ ΚΑΝΤΡΙΛΛΙΕΣ» —

Για τον κ. 'Αργυρόπουλο είχα έξαιρετική ιδέα. Μου έδόθη κατά καιρούς ή ευκαιρία να έχτιμήσω τά σπουδαία μιμικά του προσόντα, τή μεγάλη του μόρφωση και τή δημιουργική του ικανότητα. Σ' αυτά του τά γλώσσα χαρίσματα αποβλέποντας τον άναφερα κ όλης τελευταία ανάμεσα στους νέους ήθοποιούς μας πού έδεξαν προσπάθεια να κατακτήσουν τά θεθύτερα μυστικά τής τέχνης τους. Σ' αυτές τις κωμωδίες και τις φάρσες πού έπαιζε, μέ όλο τον κατώτερο θιασό του, κατώρθωνε να πλάθη, να έφευρσκη, να ζωντανεύη σαν γνήσιος θεατρίνος ράτσας. Τελευταία όμως δέν τον είχα ιδη. Μέ τήν ευκαιρία πού ανέβασε ένα νέο ελληνικό έργο πηγα στο θέατρό του. Πόση άπογοήτευση ! Σάν τον 'Αρθάνιτη του τραγουδιού πού

«δέν έπρόφθασε ρε να είψη πίπτει κάτω σφαγμένος».

"Έτσι έπεσο κ' εγώ σφαγμένος κ' άποσβολωμένος ! Δέν πέθανα όμως, δέν έχασα τήν αίσθηση κάποιας ζωής, μόνο πού έννοιωθα σαν να ζούσα μέσα σέ όνειρο.

Πρώτα δρέθηκα στο Παγκράτι, στο πάλαι ποτέ «Λαϊκό θέατρο», θεατής σέ μία πρώτη έργου νέου συγγραφέως, από τά σεράντα πού παίχτηκαν, διαλεγμένα μέσα από διακόσες ή τρακόσες κιλιάδες πού δ αβάσθηκαν, δέ θυμάμαι πιά ακριβώς τον άριθμό γιατί από τότε δέν είμαι πιά ολότετα στα καλά μου. Παρακολουθούσα τήν παράσταση κ' έλεινολογοούσα τον έαυτό μου πού τον έβλεπα κί' αυτόν να παίζη στή σκηνή. (Είχα τάθε ένα είδος σχζοφρενίας). Σε λίγο όμως κατάλαβα πώς δέν ήμουνα στο «Λαϊκό θέατρο». Γιατί σ' εκείνο τό μακαρίτικο αλλά ζακουσμένο θέατρο, (πού δέν ήρθε άκόμα ή ώρα του να δηγί στα φόρα ή άληθινή του άξια), είκε — μέσα στήν κουρελαρία του — κάποια τρυφερήν όρμη, κάτι-ώραία φύτρα, ανάμεσα στα σκουπδια.

'Αφού εκεί γελάστηκε τ' όνειρο, μέ πήγε άλλου. Στού φασάα, στήν παντομίμα. Πάλι όμως δέν έννοιωθα καλά. 'Εκεί κάτι κοντρό αλλά γομάτο και ζουμερό, κάτι πού έθριζε και θλασπιμούσε και χοροπήδαγε, πράμα μέ ζωή. Είδε τ' όνειρο πού στενοκωρέθηκα και

μέ παίρνει κί' από κεί και μέ πάει λίγο παρα δώ από τό θησείο, στον 'Απ ήλιππα, σέ μία μεγάλη πλατεία, γιομάτη παληάτσες, παλποσίδερα, παλπομπρούντζους, παλποκουρτες, παληά ρούχα... Ήταν τό Δημοπρατήριο. 'Εκεί ζύπνησα και — ω του θαύματος ! — τ' όνειρο είχε γίνει πραγματικότητα. Βρ'όσκμου να στο θέατρο του 'Αργυρόπουλου στήν όδόν 'Ιπποκράτους, μέσ στήν καρδιά της 'Αθήνας και συνάμα και στο Δημοπρατήριο. Όλα παληά έκεί μέσα και ξεζωισμένα. Τό μόνο νέο ήταν ό συγγραφέας και μόνον στήν ηλικία νέος. Τελοσπάντω κί' αυτό κάτι είνε γιατί όσο είνε νέος κανείς έχει πάντα τον καρό να κατακτήση και τον κόσμο ολόκληρο.

Λυπήθηκα κ' έφυγα κατάκαρδα στενοκωρημένος. Στο δρόμο ρωτούσα τον έαυτό του, σαν νάλεγα δραματικό μολόγο : «Καλά, ό 'Αργυρόπουλος λεφτά έχει, φήμη έχει, μόρφωση έχει, γιατί γίνηκε παλποτζής ; Μήπως τυχόν δέν έχει άγάπη ; Τ'μιοσ πρέπει να είσαι, 'Ιάγο ! Τό αίτιον, τό αίτιον, ψυχή μου ; Μυστήριο !»

Β. ΡΩΤΑΣ